

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Bd. Regele Ferdinand No. 5.

A R A D.

Redacția pentru Banat: TIMIȘOARA,
Hotel „Ferdinand” camerele Nr. 21 și 22.

DIRECTOR:

CONST. I. ȘTEFĂNESCU

Ecoul

Apare zilnic la orele 8 după amiază.

Note zilnice

Medicii români, (acei caris'au trudit ani grei să-și ia doctoratul, luptând de multe ori cu foamea, lipsa unei odăițe luminoase și calde pe timp de geruri năpraznice, sau meditando pe copiii celor cu dare de mână să poată nvăța și danșii), se mișcă din nou pe chestia diplomelor provenite dela unele universități din străinătate, — arhicunoscute că le eliberează în serii „bune pentru Orient”...

Memoriul selectului corp de oameni de știință, — înaintat autorităților chemate a se seziza odată serios pentru înlăturarea ușurințelor cari se săvârșesc, atât cu examenul dela Ministerul Sănătății cât și cu nostrificarea diplomelor, — subliniază la ce grozave defăimări, nemeritate în nici un chip, este expusă astăzi reputația de înaltă demnitate a Medicinii române, depe urma intrușilor pe ușa din dos în nobila profesiune.

În speranța că vor fi ascultate măcar de data aceasta precizările justificabile de deziderate ale disținșilor noștri medici, venim cu o informațiune, din Arad, care poate forma o contribuțiune la chirurgia la care nădăjduim că se va trece, până în cele din urmă...

Cangrena (că subiectul asupra căruia voim să atragem atențiunea forurilor chemate să înceapă extirparea este de genul feminin), este o „doctoriță”.

Pe cuvânt, că până deunăzi o știam cu toții că era posesoare de pașaport al statului vecinic „amic” românilor. — unde este și născută și trăită. Ba, ne o mai amintim pe dumneaiei și cum se tânguia foarte, când siguranța o execută să părăsească țara, — întrucât i expirase ultimele prelungiri posibile ale biletului de liberă petrecere, — iar neamurile dumneaiei, „românăllampol-gárook”... fericiții de ei, se căsneau s'o fericească și pe nepoată, dându-i-o pe cap unui român ember de feleşghie...

Nu știm până la ce punct o fi adevărată chestia unui măritiș de conveniență, cu n cetățean român (!) căruia i s'ar fi servit o rentă lunară să facă pe soțul... „Doctorița” însă, diplomată din Italia (ași înțeles, — nu? — acei cari știți cam ce fel de „doctori” scot și pentru „frații români” cei de o gintă cu noi, dacă trăim tot în Orient...) după ce a devenit doamnă adhoc și „cetățeană română” prin urmare, a dat fuga la București.

Ce s'a mai întâmplat la București, vreți să știți? Povestea de acum devine și mai interesantă...

Domnișoara-doamnă aau vice-versa, s'a aranjat mai repede la București, cea mai ospitalieră, — pentru străini, — capitală din Europa. Nici Parisul nu mai e așa de larg primitor ca București.

Cu ce fel de cadouri, or fară, — informatorii noștri nu știu bine, — a obținut legătura cu ai la care era pâinea și cuțitul... și „doctorița” alături de nefericită până la întâlnirea babalăcutii care s'a închiriat în chip

de bărbat al ei, s'a fericit dintr'odată de două ori...

Nu credeți?

A venit dela București și cu diploma nostrificată și numită medic la un spital, — în județul Arad nici vorbă.

Aslă bucurie li mai lipsea fașiei de graniță arădanel

Dece bucurie?

Fiindcă dumneaiei tot de bucurie bucurându-se, c'a fost propășită unde-a fost înfiptă ca slujbașă a statului care primește palmele cu seninătate de Christ, a ținut să confirme musai și dânsa marele adevăr al zicalei: „Sângele apă nu se face!”...

Pe loc, — cum a sosit la postul ce i s'a încredințat și de-a funci într'una „cetățeană română” pune în fiecare zi să i urle Radio Budapest...

Să se desmintă evreica uogurească?...

...Nici că se putea!...

Înterupem narația aici, rămânând s'afflăm cum a „divorțat” de moșneguș și dacă i adevărat că vampa (de-așa vampă... s'aibe parte viitoru i bleg!) tot pentru a și întări poziția de „doctoriță”... a amefit capul unui român și slujbaș la Stat.

Iată pentru ce ne revoltăm împotriva căsătoriilor mixte și vom cere într'una scoaterea unor asemenea oblojiși depe graniță până s'o milostivi Siguranța generală a Statului, Statul Major, sau altă autoritate superioară competente, — să facă odată ordine românească și de securitate și pe mult necăjitul nostru hotar!

Ștefan Mocanu

Nu-i poveste!

In ajunul Ordeinului, potrivit tradiției, au pornit trei băieți cu o prizărită de stea, la colindat. Au fost întâi la rude, prin mahala, apoi la cunoscuți, prin aproprie, și, înainte de a se întoarce acasă, au nimerit și la ușa unui doctor ungar.

Pentru că avea copii și fiindcă n'a știut că cei ce umblau cu steaua sunt valahi, a dat ordin slugei să-i lase înduntru.

De n'ndată însă, ce copiii au început să cânte românește, ei s'a răstăit la ei... că-i dă afară, — dacă nu cântă ungurește. Copiii s'au socotit, s'au chibzuit și s'au apucal, apoi, să cânte ungurește...

Cântau prost, pentru că nu le venea la îndemână și urmarea a fost că tot afară au nimerit, ocăriși și injurași... „că și bat joc de limba ungurească”... și fără să capete vr'un ban.

Mai e nevoie și de-alt a-daus?...

Li oferim rândurile de față, să se pătrundă de dânsule, caraghiozoglului isteric, scuză: „istoric”, de deundzi, căre vorbea de „...cele patru milioane de minoritari demni” și de „...continuitatea istorică”, — a lor?!

Paval

Sabotare a industriei din Ardeal și Banat, — sau altceva?

Din partea mai multor industriasi din Ardeal și din Banat ni s'au servit unele informațiuni, privitoare modului cum se aplică noul regim de import și export pe baza ultimei reglementări de contingente și mai cu seamă despre efectele cari se repercutează asupra vieții industriale transilvănene, depe urma unor atari procedee.

În primul rând, în ce privește acordarea autorizațiunii de import a materialelor prime, — ne spun cei prejudiciați, — ea este refuzată în majoritatea cazurilor, de către organele ministerului de industrie și comerț, pe motiv că s'au aprobat numeroase aduceri de materiale prime în ultimul timp, pentru opt ore de lucru pe zi”.

Când s'au aprobat acele „multe cantități” însă, nu s'a pus nimănu în vedere că ele se repartizează pe opt ore, ziua de lucru.

Cererea publicului fiind mare, întrucât consumatorul nostru a început să aibe încredere în fabricatele indigene, — simptom destul de imbucurător fiindcă el anunță totodată și sfârșitul crizei economice, — această stare de fapt a determinat pe fabricanți să lucreze seasesprezece și chiar douăzeci și patru ore numai la comandă și nu pentru depozit, — epuizând astfel stocul de materiale prime avut.

Nemai acordându-se cotele de materiale prime, — din pricina pretenșelor nevoi și calcule valutare, industriașii serioși trebuie să nchidă porțile fabricilor, aruncând în șomaj mii de muncitori.

Dar, rezultatele funeste nu se opresc numai aci și la sărăcirea celor cari au investit capitaluri imense în întreprinderile lor.

Afară de toate acestea repercusiuni și de faptul că Statul pierde la exportul ce nu se mai face, al acelor industrii cari prelucrau materialele prime și le retrimiteau apoi tot în străinătate, cu valoarea întreită, (deci intrau în țară și de trei ori mai multe devize decât eșeau pe materialele prime importate de ele) și afară de impozitele pe cari le pierde dela industriașii cari nu mai lucrează, — restricțiunile mai împing la speculă și la scumpirea vieții.

Nedându-li-se industriașilor posibilitatea să se aprovizioneze cu materiale prime în mod normal, — nici chiar potrivit noilor condițiuni ale regimului contingentării, (adică plătind taxa de 10 la sută ad valorem, plus 20—25 la sută la obținerea devizelor supraevaluate, plus celelalte cheltuieli de transport, demersuri et.), ci, numai dacă mai achită unor anumiți oameni influenți „cu legă-

turi...” dela București, o „bonificație”, — să nu-i spunem șperț, — de 5 până la 10 la sută, tot „ad valorem”, (când se obține orice cantitate dorite cel interesat și nu se mai pretextează că „s'au dat materiale prime pentru opt ore” și... „greutățile valutare”), se scumpește piața cu 40—50 la sută, dacă nu se influențează și o fabricație de mărfuri de mai proastă calitate, — avându-se în vedere cererea mare și ridicarea prețurilor.

Pentru a evidenția și mai mult veracitatea celor ce expunem aici, vom preciza câteva cazuri, destul de sugestive, credem.

S'o luăm cu domeniul textilelor.

Unei fabrici din Ardeal, care posedă și o puternică secție de filatură, cu capacitate de producție nu numai pentru nevoile secției sale de țesătorie, dar lucrează fire de bumbac și pentru comerț, deci vinde și fire de bumbac; industrie care și a primit cota de material prim pentru opt ore, — să importe bumbac brut, — i s'a mai dat autorizație de-a importa optzeci vagoane, notați, cu fire de bumbac.

Ce denotă acest regim, — în timp ce alți industriași nu li se aprobă nici strictul necesar?

Alt caz și mai cu tăle.

(Continuarea în pagina III-a)

Dinu I. Ștefan

Se urmărește distrugerea școlii de arte frumoase din Timișoara?

Amestecul insolit al unor factori străini în chestiunile vitale pentru școala Profesorii au rămas fără lefuri de Crăciun

Timișoara a fost înzestrată anul trecut cu un nou institut de învățământ și cultură, prin mutarea școlii de arte frumoase dela Cluj în capitala Banatului. Meritul

acestei mutări li revine în întregime d-lui Sever Bocu, care a invitat această școală să se mute la Timișoara, într'un timp când la Cluj ea se lupta cu greutăți enorme și era pe pragul de a lichida.

în locul răgazului, necesar creației și propășirii, la Timișoara i-au astreptat și mai grele zăle de zbucium și frământare.

Faimosul trio Liuba-Ștefănescu-Aurel Pop

Există la Timișoara o așa-zisă societate a artelor frumoase. Societatea aceasta e, în realitate, paravanul de după care operează artistic faimosul trio Liuba-Ștefănescu-Aurel Pop.

Pentru că școala de arte frumoase n'a consimțit să devină o păpușă caraghioasă la discreția acestui caraghios trio, pentru că artiștii din cari se compune corpul didactic al școlii au o religie dela care nu se pot abate: (Continuarea în pag. IV).

Zile de răgaz — zile de frământare

Mutarea școlii de arte frumoase din capitala Ardealului în capitala Banatului era o achiziție cu care Timișoara se putea în adevăr mândri. Pe lângă mănunchiul de artiști plastici de seamă, din care s'a recrutat corpul didactic al acestei școli — în frunte cu d. director Alexandru Pop și cu sculptorul de puternică inspirație R. Ladea, băndean din Tievaniul de lângă Oravița — școala de arte frumoase a adus la Timișoara și un important lot de studenți, cari, adăugați numărului de studenți dela Politehnică, dădeau un colorit nou și un

ritm mai viu vieții noastre sociale și mișcărilor românești

În Timișoara cosmopolită avem în adevăr nevoie de un suport generos și entusiast pentru toate mișcărilor noastre naționale.

Școala de arte frumoase a avut însă foarte puține zile de răgaz în „metropola” Banatului Invitată cu entuziasm și primită la fel, ea s'a izbit dela început de greutăți înțrefinerii. I s'au promis de toate: local, subvenții pentru lefuri, respect, considerație. În foarte scurt timp însă conducătorilor școlii le-a fost dat să constate că li s'a rezervat doar rolul cenușăresei, și

Nevoi la hotar de țară, — cari trebuiesc înlăturate!

În numele unor superioare rațiuni de Stat și al necazurilor în cari se zbat bleștii coloniști din județul Arad, d. dr. Adam Iancu, deputat și secretar general al organizației județene Arad, a partidului liberal, a făcut la Cameră, în ziua de 8 Decembrie a. c. următoarea comunicare:

Domnule președinte, domnilor deputați, am onoare a adresa d-lui președinte al Consiliului și d-lui Ministru de Agricultură și domenii următoarea comunicare:

În județul Arad, în nemijlocita apropiere a frontierei, s'au pus în vânzare moșiile rămase dela expropriere, proprietatea agricolă „Succesorii contelui Nádaždy”, din hotarul comunei Iratoșul Mare, în întindere de circa 500 jugăre cadastrale și ale lui Alexandru Tagányi, din hotarul comunei Decebal, — de aceeași întindere.

Dreptul de preempțiune al Statului și elementul românesc au fost nesocotite

Semnalez aceste vânzări la libera tranzacție, deoarece dela extinderea suveranității române asupra acestor regiuni și până astăzi, s'au vândut o mulțime de terenuri agricole, între cumpărătorii cărora

Soluțiuni cari ar aduce îndreptarea

Dacă în urma lipsei de fonduri, consecință naturală a depresiunii economice, — față de primele două proprietăți, statul n'ar fi în situațiunea să-și poată valida dreptul de preempțiune, — sunt o mulțime de gospodari barnici, cari s'ar mulțumi să li se împrumute jumătate sau o treime a prețului de cost, fie de către Creditul Ipotecar Agricol, fie de către Băncile Populare, cu eşalonare pe mai mulți ani.

O colonizare ideală ar fi așa cum se practică ea în alte țări: cu elemente selecționate de oameni absolut integri, desinteresați și cu tragere de inimă.

Coloniștii să fie puși în posesiunea lotului, dându-li-se inventarul viu și mort odată cu cheia locuinței tip, terminată în prealabil, iar centrele să fie înzestrate cu biserici și școli demne de prestigiul suveranității române.

În această privință centrele noastre de colonizare dela Șofronia, Iratoșul Mare și altele reprezintă un dureros contrast.

Fără biserici, fără școli, se sbat în mizerie și lipsuri de tot felul.

Sunt mereu hărțuți și revizuiți, iar vizitele diferiților inspectori și parainspectori, în loc să le redea liniștea și siguranța, îl umple de groază.

Vecinii noștri maghiari aveau deviza: „Suntem atât de puțin, încât chiar și paricidul trebuie amnistiat” — și lucrau în conformitate cu acest principiu, recurgând chiar și la apostasia națională a altor neamuri; până și pietrele erau puse în serviciul ideii de Stat.

În comparație cu aceste adevăruri un învățat francez, J. Michelet, spunea, caracterizând poporul românesc: „...că este bun și blând. Atât de bun încât băfatul românului mănâncă dintr'un blid cu șarpele; iar, dacă din întâmplare șarpele este ucis, plânge și este neconsolat”.

El bine, azi, ca și ieri, o mulțime de șerpi se încălzesc la sânul țării românești,

elementul românesc este dispărent, dacă nu cu totul inexistent. — iar dreptul de preempțiune al statului a fost complet nesocotit. Astfel a fost cazul moșiilor: „Haisler” din Dorobanți (nici un cumpărător român), contele Károlyi din Macca și Madocsányi depe frontieră.

În comuna Turnu se află cea. 300 jugăre cadastrale lăsate în arenda fostului proprietar Ioan Insth. Nici nu a expirat termenul exarendării și interese mai mult profesionale decât de ordin național, cantă să câștige titluri de proprietate, pe seama unor oameni luați la voia întâmplării, fără a se sinchisi prea mult de garanția pe care trebuie să o prezinte aceștia pentru idcia de stat român.

Mai este terenul din moșia Tagányi, exarendat în aceleași condițiuni, unde împroprietății nici astăzi nu au titlul de proprietate definitivă și tremură gândindu-se cu groază la ziua de mâine.

Primele trei centre sunt admirabile terenuri pentru o colonizare sistematică.

în vreme ce refugiații ca Teodor Crișan, Marcu Gheorghe, Hodoroagă Dumitru, Vidican, Șimonca, Șantău, Ambros și alții, luați pe tabloul de colonizare încă din anul 1929, umblă fără adăpost pe străzile Curticului și ale A-

radului, iar cererile lor repetite nu fac decât să augmenteze mormanul actelor nerezolvate.

Rog deci, onoratul guvern, care a luat atâtea inițiative folositoare binelui obștesc și care prin punerea la punct a conversiunii și prin fermitatea cu care apără intangibilitatea frontierărilor — a produs însufletire delirantă în rândurile populațiunii depe liziera frontierei de Vest și rog în special pe domnul Ministru de Agricultură să se sesizeze de cele expuse mai sus.

Dacă odinioară se spunea: „cuius regio, eius religio” — astăzi se spune: al cui e pământul a aceluia e țara”.

În viața statelor ca și a singuraticilor indivizi se prezintă ocaziuni, cari nu mai revin.

Oricine va ataca în ansamblul ei această problemă arzătoare cu șanse de succes, va putea exclama cu poetul: „Ridicat-am monumente mai trainice decât oțelul”; iar dragostea de glie este și va fi un zid mai trainic decât faimoasele diguri olandeze, cari de veacuri s'înfruntă cu cerbicie, năvala furioasă a valurilor răscolite de viforita mării.

Pământ și suflet oltenesc

La Craiova apar, în broșuri minuscule dar valoroase prin conținut, culegeri antologice din poezii și prozatorii olteni, într'o bibliotecă care se intitulează: *Pământ și suflet oltenesc*. Fapta aceasta literară elogiază silueta de intelectual fin a d-lui dr. C. S. Nicolăescu-Plopșor, profesor arheolog, d-sa însuș un literat de nuanțe fine și cu rădăcini adânc înfipte în pământul Olteniei. *Pământ și suflet oltenesc* e o frumoasă carte de vizită a culturii regionale a Olteniei, unde în materie de literatură se vorbește puțin și se produce mult și bun. E o constatare pe care n'o putem face când e vorba de mult lăudatul nostru Banat de exemplu, unde zilnic apar genii de tot felul, dar talentul acestor genii, în contact cu tiparul, se topește ca ceara la lumina focului. Din biblioteca d-lui dr. C. S. Nicolăescu-Plopșor am primit la redacție: H. Dobridor: *Versuri*; I. C. Popescu-Polyctet: *Epigrame*; N. Plopșor: *Amintiri*; Const. I. Manea: *Toamnă* (Versuri); Dem. Basarabcanu: *Versuri*; G. Roiban: *Versuri*; T. Păunescu-Ulmu: *Poeme alese*; Nicolae al Lupului: *Pământul cere sânge*; N. Milcu: *Versuri*.

Toate broșurile apărute în biblioteca *Pământ și suflet oltenesc* sunt precedate de câte un portret și notițe biografice asupra autorilor, amănunte prețioase îndeosebi pentru cititorii mai îndepărtați, cari fac pentru prima dată cunoștință cu literatura oltenescă contemporană.

Folosiți bateriile „Galvani”

De Crăciunul fără zăpadă

— Cum s'au înveselit unii și cum s'au distrat ceilalți? —

În momentul când aceste rânduri văd lumina tiparului, suntem într'a treia zi de Crăciun, într'a treia zi a sărbătoririi Nașterii Domnului.

Ce-au făcut oamenii de Crăciun

Din cauza diversităților de ocupații, fiecare cetățean a petrecut Crăciunul după timp și posibilitate.

Unii s'au bucurat de mai multă vreme liberă, alții, însă, și-au exercitat meseria, sau au făcut serviciu și'n stimpul Crăciunului. De exemplu: slujbașii căilor ferate, au făcut serviciu ca de obicei 24 de ore de lucru și 24 de ore repaos; frizerii au lucrat, numai dimineața, dar au lucrat; birjarii, șoferii, gardienii publici, chelnării și mai

ales cărciumarii au fost la datorie. Și dacă pentru unii serviciul a fost o căznă, apoi pentru cărciumari a fost cea mai mare bucurie. Au vândut vin și alte băuturi la toată lumea: celor dornici să petreacă, celor cari preferă cărciuma, locuinței și celor cari, tocmai pentru că a fost Crăciun, l-au petrecut la cărciumă. Faptul că au avut mulți mușterii și că a fost sărbătoare nu i-a împiedecat cătuși de puțin să urmeze obiceiurile pământului, adică să puie apă în vin, să-l drămuiească prost, să ceară bani mai mulți și să 'ncerce socoteala după „fraier” și ocazie.

Revenind la cei ce-au avut mai mult timp liber, distingem două categorii: Unii cari au timp fiindcă au concediu sau o profesie liberă și alții cari au timp pentru că n'au nici o ocupație. În categoria celor fără stăpân se înglobează foarte bine atât rentierii, cavalerii de industrie și alți oameni cu venituri mai mult sau mai puțin suspecte, cât și someurii. Și pe când unii au făcut Crăciunul chefuind sau călătorind prin alte meleaguri, alții au stat în casă, au ros un colț de pâine neagră, înțepenită și poate acră, la fel ca'n celelalte zile și la gura unei sobe fără foc și-au făurit visuri de viitor.

Ce-au făcut copiii

Copiii au fost mulțumiți și nu prea...

Școlarii au fost bucuroși ca'u avut vacanță și un prilej de căpătat cadouri. Au

fost și de aceia cari n'au primit...

Dar ceeace, credem, că i-a cam nemulțumit, a fost vremea. Cu tot soarele și liniștea, faptul că n'a fost zăpadă, în care să se poată sbenguie, nici ghiată pe care să-și poată rupe pingelele, sau pe care s'o sgarăe cu patinele, nu le-a produs bucurie.

Ceva despre tradiție...

Cei mici au urmat tradiția, adică au pornit-o cu steaua. Imbrăcați în alb, împodobii cu coifuri și panglici tricolore, având și clopoței, ciomege și o iluzie de stea, au colindat. Putem spune, ca să se afle 'ntreabă, căci alte lucruri n'au prea strâns. Oamenii și o parte din copii nu mai dau atenție acestor manifestări. Le socotese anacronice. Dacă s'ar colinda cu cine știe ce mașini perfecționate, roboți, sau alte produse tehnice, ar fi altceva...

Și poate că au puțină dreptate.

Tradiția e foarte frumoasă, dar atunci când vezi cum își bat joc de ea când alții o cunosc numai sub forma în care le e prezentată — și ce formă! S'adună trei, patru țânci, se ung cu ceva pe față, își fac o stea (pe care atunci când o vezi te cuprinde jalea gândindu-te cât de frumoase sunt altele), și 'ncep să umble pela case, cântând când ungurește, când românește, deopotrivă de prost și deabia așteptând să termine pentru a lua gologanii — par'că mai degrabă ai prefera să nu mai fie tradiție...

. Al. Păvălucă

Cinematograf

CENTRAL

Programul de azi:

Priveghitoarea

Vienei

Martha Eggerth

Reprezentările
a orele 5, 7.15 și 9.15 seara
Prețuri normale.

SELECT

(Crucea Roșie)

Programul de azi!

Aeroportul Central

Richard Barthelmess,
Sally Eilers.

Reprezentările
la orele 5, 7.15 și 9.15 seara
Taxele de intrare:
Lei 8, 10, 15 și 20, inclusiv
timbrul aviației.

CORSO

Premieră!

La orele 3, 5, 7 $\frac{1}{2}$, 9 $\frac{1}{2}$
Renumitul cântăreț

Josif Schmidt

și Evi Panzner în

Îți cânt

iubirea mea

URANIA

Programul de azi:

la orele 5, 7 $\frac{1}{2}$ și 9 $\frac{1}{2}$.

Frontul de fier

Karl Ludwig Diehl,
Brigitte Horney,
Hermann Spielmanns

ELISABETA

(Crucea Roșie)

Programul de azi!

Deschiderea sezonului de
premiere!

Oameni prigoniti

Gelozia duce la crimă! Iubirea
îndură totul! Film vorbit în
limba germană.

Eugen Klöpfer, micul Hans
Fehér, Vladimir Sokoloff,
Magda Sonja.

Inceputul în sărbători la ora:
3, 5, 7 $\frac{1}{2}$ și 9 $\frac{1}{2}$.
Prețurile: 18, 16 și 11 lei inclusiv
toate taxele. Matineu lei 8.

Direcțiunea librăriei „Cultura”, din Arad, urează onorabilor săi clienți ca Anul Nou, 1935, să le aducă spor la muncă și fericităre!
La mulți ani!

Cine vrea ghetе elegante și durabile să viziteze cel mai modern magazin din strada Brătianu
GHETE

ACONIU
GHETE

Sabotare a industriei din Ardeal și Banat, — sau altceva?

(Urmare din pag. I-a).

In timp ce industriașilor cari nu au sau nu vor să ia contact cu oamenii influenți „cu legături”, despre cari mai pomenim, li se invocă o sumedenie de „imposibilități”, comercianților Hiller și Berger, din Timișoara, tot în bransa textilelor, li s'a permis fără nici un motiv serios, fără nici un control, de au importat zece vagoane tot cu fire de bumbac.

Așa procedându-se cu autorizarea unora, — cei mai puțin îndrituiți, fiind suspecti de speculă și prigonindu-i pe cei cari constituiesc temelia comerțului cinstit, prețul firelor de bumbac de la 60—70 lei kilogramul, — cât era astăvară, — s'a ridicat acum pe piața Timișorii la 130 lei kilogramul.

Vasăzică, unei fabrici, care primește cotă de bumbac brut și lucrează fire de bumbac în atâta cantitate că poate și să vândă din ele însemnate cantități i se mai autorizează și importarea de zece de vagoane tot de fire de bumbac, la fel și comercianților, însă, altor industriași, cari nu dispun cu ușurință(?) de devize, li se aplică severitatea excesivă!

Să mai trecem și la alte categorii?

Ne oprim în Banat cu exemplificările, fiindcă se pare că asupra industriei lui se aruncă mai intens urgia. — poate, unde o avea mai predispusă ca în orice altă regiune a țării, să ia proporții precise de progres.

Trecând peste necazurile fabricelor „Galvani” și „Dura”, din Timișoara, cărora nu li se mai dă posibilitatea să importe tabla necesară, deși au contracte cu penalități, încheiate cu Societatea telefoanelor să-i furnizeze la timp mari cantități de baterii, vom sublinia ce a pățit firma Frații Bozsák, asemenea din Timișoara, fabrică ce lucra pentru piața internă și exporta în Jugoslavia și în Balcani: mobile făcute din sârmă și din fier.

Concomitent cu refuzul de a li se mai acorda cota necesară de materiale prime, s'a permis în schimbul comercianților să importe pânză de sârmă lucrată în străinătate.

Să mai pomenim și despre fabrica de încălțăminte „Filt”?

Cu ce credeți că a păcătit fabrica timișoreană de încălțăminte de lux, unica din întreaga Românie care a dus fama fabricatelor sale românești și ca frumoșete și ca soliditate, — până'n cele mai îndepărtate și pretențioase centre depe globul pământesc?

Pentru că a exportat eleganții și durabili pantofi „Filt”, — de damă în special, — în Olanda, Suedia, Anglia, țările din America de Sud, Africa de Sud și în Australia, aranjând vitrine splendide, din cari n'au lipsit niciodată culorile naționale ale României!

Aceste informațiuni nu le deținem din partea fabricii „Filt”, (ale cărei inițiale însemnează: Fabrica de încăl-

tăminte de lux, Timișoara), ci, din dările de seamă ale ziarelor străine și din cele povestite de românii foști prin acele locuri, sau de către reprezentanții noștri diplomatici.

In loc să contribuim la dezvoltarea unei atât de folositoare propagande, — cum procedează orice stat în consecință, — noi și când o avem gratuită la dispoziție o desființăm!

Iar și sub raportul direct și imediat al afacerii, am vrea să se găsească „specialistul”, „teoreticianul”, „tehnicianul”, — care se inter-pune în dechste la noi, în calea veritabilelor realizări, — să ne demonstreze: cum influența în minus balanța de-vezelor, fabrica „Filt”?

Or, perfectul adevăr este următorul:

Materialul prim importat de „Filt” și prelucrat, aporia apoi devize cel puțin de două ori atâta, — dacă nu și de trei ori, — la exportul cel făcea.

Și atunci, — de ce determinanta care paralizază o asemenea industrie, încât, în ziua de 8 Decembrie a. c. a mai concediat 200 de lucrători și nu-i departe ziua când o să-si înceteze definitiv activitatea?

Unde însă rigorile falom-sului tratament inechitabil, frizează curat inconștiența și sugrumă orice inițiativă, orice dorință de studii și perfecționare a românului care judecă printr'o prismă mai limpede interesele țării sale, — constatarea tristelor efecte ale tulpitelor măsurii își umple sufletul de humă și-ți curmă firul nădejdi în mai bine!

Ne transpunem în starea sufletească a inginerului chimist Ilca, dela Lugoș, care a studiat trei ani la Lipsca fabricațiunea blănurilor.

Informat bietul român că țara lui n'are astfel de specialiști și ai de funcționează în România, aproape toți trăiesc cu pașaport străin, tocmai pentru că n'au alt interes decât să-și speculeze cât mai bine specialitatea și nici decum să se aclimatizeze, să se identifice cu interesele statului în care trăiesc; — și-o fi zis bietul: bai să dovedesc străinilor că și românul poate să n'vețe iscusita meserie, nu tot neamțul și alte neamuri!

Reintors acasă perfecționat în meșteșugul neamțului și-a încropit o fabrică, — să dea imbold alor săi spre meseria care mai e „brățară de aur”, astăzi...

Brățara inginerului Ilca s'a dovedit sub regimul in-chizitorial că-i în realitate o verigă ce-i sugrumă grumazul!

In doi ani de când și-a deschis fabrica, i s'a permis să-și aducă materiale prime numai circa 200 kilograme, în timp ce blănarilor, — deci nu industriași ci comercianți, — din Arad, Timișoara și Lugoș li s'a admis să importeze blănuri gata circa 1500 kilograme, — pe sezon.

Cum rămâne domnilor gri-jului de „redresarea și a industriei naționale”, — cu protecțiunea ei?

La ce s'a mai trudit inginerul Ilca să se mai specializeze, — dacă n'ara lui nu poate trăi?

Să ia drumul străinătății, — ca și alți mulți români specializați, — după cari oțăm astăzi că i-am desconsiderat dar i-au apreciat alte nații și si-i păstrează, — folosindu-i pentru nevoile țării lor?

Incheiem pentru astăzi, cerând acelor cari mai au vreme să se trezească, — până nu dărâmă tot ce s'a clădit cu jertfe grele în dealungul anilor scurși, — să cerceteze cu extrema seriozitate ce se impune, marea problemă.

Și, dacă în sfârșit numai actualul regim al contingentării „este aducătorul salvării”, — fie!

Să se aplice însă, — în mod rațional tuturor industriașilor cinstiți.

Să li se dea materialele prime necesare sub un rigoros control al comenzilor, al calității fabricatelor și totodată cercetându-se și prețurile cu care-și desfac mărfurile.

In ce privește mărirea posibilităților de aducerea în țară a devezelor, guvernul n'are decât să-i îndrumeze pe industriași, — dar numai după ce le-a înlesnit omeneste dezvoltarea activității, — să caute noi debuseuri pe piețele străine.

De-o pildă în Orientul mediteranean, prin Persia și chiar și mai departe.

Cine mai are și alte soluțiuni, mai echitabile, — dar să fie într'adevăr nimerite și nu destructive cum s'au dovedit cele cari s'au experimentat dela o vreme încoace, — n'are decât să le adauge.

Să se vină odată cu normalul, — să mai comande și rațiunea sănătoasă!

Dinu I. Ștefan

Treisprezece medici dela Praga au venit de Crăciun în România

Cu impresia admirabilă ce le-a produs-o frățeasca primire făcută de medicii români la Timișoara ei au mers la Băile Herculane unde rămân zece zile. —

Duminecă seara, 22 Decembrie, la orele 18 jumătate, după o oră întârziere cu acele ratul prin Ungaria, din priedina ceței dese, au sosit în gara Timișoara treisprezece medici balneologi cehi, toți din Praga, sub conducerea d lui dr. Iosif Skokan*) înalt funcționar al Ministerului sănătății cehoslovace.

Simpaticii oaspeți sunt membri ai asociațiunii „Prietenii Micii Antante” și au venit în România invitați fiind, după cum am fost informați de către „Soc. de balneologie și climatologie română” și de către direcțiunea Băilor Herculane.

In gara Timișoara, afară de reprezentanții autorităților, de d. Ganz, consulul onorific al Cehoslovaciei la Timișoara și membrii coloniei cehoslovace din localitate, medicii cehi au fost primiți cu multă cordialitate de către toți medicii români cari se găseau prezenți în acea zi în Timișoara.

Primul care i-a salutat în câteva cuvinte bine simțite, rostite în limba română, a fost d. dr. Nicolae Ruteanu, inspector general sanitar.

Apoi le a vorbit cald, emotiv, în franțuzește, d. dr. Leonte Munteanu, medicul șef al municipiului Timișoara, care a evocat vremurile grele din război, prin cari au trecut românii cari se găseau însumați în armata austro-ungară și i.

*) Dr-ul Skokan, al cărui nume sună atât de româneste, este originar din Moravia și mai înainte, în actele militare de pildă, era înregistraț Scocan... N'ar fi exclus deci, să fie de origină română.

mensele serviciu de adevărați frați pe cari le-au făcut medicii cehi românilor, exprimând vecinica recunoștință românească pentru acele frumoase și umane acte prestate de medicii cehi.

Dela gară, oaspeții cehi au fost conduși în mașinile colegilor români prin oraș, arătându-li-se tot ce a fost demn de văzut.

D. prim-medie Leonte Munteanu, servindu le de cicerone colegilor dela Praga, le a arătat atât orașul vechi cât și cartierele noi și palatele ridicate sub regimul românesc. I-a dus deasemeni la Castelul Huniade, unde le-a explicat rolul istoric românesc; la teatru, unde tocmai era un spectacol unguresc și cehii au rămas frapați de originala toleranță românească. și pe urmă, le a arătat deasemeni diverse instituțiuni sanitare, nou înemeiate sau modernizate dela Unire încoace

După dineul admirabil servit în restaurantul luxoasei cafenele „Palace”, oaspeții savurând între alte mâncări și băuturi alese ce li s'a oferit... aperitivul românesc: țuică și măsline, la fel și vinul de Cotnari, cei treisprezece medici cehi au fost conduși la gară, spre a și urma drumul, cu acceleratul de 21, 53 minute, la Băile Herculane.

Pe peron, d-ni d-ri Skokan și Nettel au mulțumit colegilor români pentru frățeasca primire; iar la plecarea trenului vasta gară Timișoara răsună de puternicele și sincerele strigăte ale distinsilor oaspeți: „...Trească Romania Mare!”

Necesitatea unei severe anchete la abatorul din Arad

Zvonurile cari circulă sunt de natură a compromite reputația instituției. — In atențiunea Comisiei Interimare

Am arătat, în parte, care-i situația abatorului municipiului Arad, de când conducerea acestei instituții a fost dată pe mâna insului de dubioasă cetățenie, Al. Kiss.

Zvonuri compromițătoare

Intrucât abatorul este proprietatea municipiului Arad, deci a cetățenilor acestui oraș, ne îndeplinim o datorie aducând la cunoștința comisiei interimare zvonurile de natură a compromite grav reputația instituției și cari circulă cu insistență în oraș.

Directorul abatorului, Al. Kiss, e înfățișat ca un atotputernic, iar personalul — pentru a scăpa de persecuțiile sale — trec cu vederea anumite abuzuri și potlogării ale sale. Se afirmă că Al. Kiss, pentru a-și putea îngrașa porcii, s'a pretat la a obiga pe unul dintre foștii săi angajați, un ziuas, ca să fure porumb dintr'o cocină în care un măcelar arădan își ținea porcii aduși spre tăiere. Ziuasu a fost prins asupra faptului și bătut în lege.

Deasemeni directorul abatorului, cu toate că — după câte știm noi — a fost anche-

tat în mai multe rânduri, continuă a ține în serviciul său o servitoare, angajată plătită de primărie ca ziuasă.

Ce se întâmplă în „orele suplimentare”?

Am arătat că abatorul municipiului Arad nu are casier și nici controlor, așa cum prevede regulamentul ticluit de chiar directorul instituției, Al. Kiss.

Or, se spune, că nici portarul abatorului nu-și îndeplinește serviciul cu scrupulozitate, — fie că o face pentru interesele sale personale sau din ordinul — poate chiar

(Continuarea în pag. IV-a).

Vizitați magazia lui

Bul. Reg. Ferdinand 11. unde veți găsi cele mai frumoase lămpi și toate obiectele moderne pentru locuințele Dumneavoastră

Concesionarul restaurantului din gara Arad, Ilie Mohor, urează tuturor clienților săi și călătorilor, de Anul Nou, 1935: multă fericire, viață lungă și bogăție! La mulți ani!

Plaga tâlhărilor financiare denunțată de un prim-procuror

— Povestea lui Schram-Simu în abstract și în concret —

D. dr. Eugen Pop, prim-procuror al tribunalului Timiș-Torontal, a făcut unii ziar maghiar, de Crăciun, declarații asupra cărora e necesar să stăruim puțin. După ce a arătat ce fel de crime și delictive sunt mai frecvente pe teritoriul județului, d. prim-procuror a

stăruit asupra corupției din administrațiile publice, cu deosebire asupra corupției de pe la administrațiile financiare. Pentru a reda cât mai bine declarațiile d-lui dr. Eugen Pop — pe care le subseriem și noi — dăm în traducere românească partea care ne interesează:

tre tâlhării calificate ai administrațiilor noastre financiare târși până prin fața comisiilor speciale și de disciplină, fac ce fac și es cu obrazul curat. Și după ce și-au refăcut virginitatea — cu bani grei — sunt repuși în posturi, pentru a relua tâlhăriile d'acapo, fiindcă sutele de mii de lei date pentru achitare și pentru repunere, trebuiesc scoase de undeva.

Aici nu mai e vinovat bietul contribuabil. El vede că tâlharul fiscal a fost dat peste cap la un moment dat, i s'a întocmit rechizitorul, dar face ce face — unge unde unge — și în loc să ia drumul pușcării, iar îi vine pe cap.

Cu asemenea exemple descurajante, cum să nu se lase bietul contribuabil șantajat? Unde mai pui că, așa, iese mai ieftin?... Pentru că tot bietul stat plătește.

Povestea lui Schram e povestea tuturor...

„Publicul e laș și corupt“

— „Să vorbim acum puțin și despre public, ca să arătăm cât de imoral e publicul nostru și cum sprijinește el crimele. Burghezului îi place să ocolească așa zisele dispoziții preventive ale legii și joacă „va banque“ ori îi reușește să ocolească aceste dispoziții, ori intră în penalitate. Avem de exemplu cazurile funcționarilor publici șantagiști. Declară fâșiș: în momentul de față mă gândesc la controlorii financiar. Eu de exemplu, cu diploma mea universitară, cu situația ce ocup în societate, al cărei stâlp moral sunt, nu-mi pot permite decât cel mult odată pe an să petrec patru, cinci săptămâni în vreo stațiune balneară streină mai bună — în timp ce controlorul financiar, răsărit te miri de unde, dispune de averi de milioane, se lăfășește în bușug și puțin îi pasă de justiție. Îl apără publicul. Publicul laș, aplecat, corupt. Care mai de grabă se lasă șantajat, dar nu se duce la administrația financiară să spună: uite, domnule, eu nu vreau să mă las șantajat, de acela te rog să-mi dai voe să-mi achit în rate restanțele de dare. Nu, pentru că burghezului îi plac potecile întunecoase, sprijinește corupția și simte o mare plăcere când e șantajat.

Mă folosesc de prilej pentru a anunța pe cetățeni pe calea aceasta: să-mi reclame pe funcționarul care șantajează și primesc mită, iar eu voi introduce imediat procedură accelerată împotriva acestor funcționari. Și mai vreau să asigur pe mituitor, că el nu e întotdeauna vinovat. Se poate da mită sub constrângerii morale și chiar fizice, dar vinovat nu e întotdeauna cel care dă, ci acel care primește“.

Mal este un vinovat ruda dela Ierusalim..

D. prim-procuror dr. Eugen Pop a pus degetul pe bubă: plaga societății și a bugetelor statului sunt în adevăr funcționarii șantagiști, și printre aceștia, cei dintâi, controlorii și alți funcționari ai ministerului de finanțe.

„Ecolul“ n'are nevoie să citeze exemple în privința aceasta. Colecția noastră e plină de campanii împotriva acestui soi de funcționari financiar. Dacă, în ceace ne privește, n'am cita decât cazul tâlharului Schram-Simu, client și el, actualmente, al parchetului de Timiș-Torontal, tot am spus destul.

În ce privește lașitatea publicului, constatarea d-lui prim-procuror dr. Eugen Pop se verifică și în cazul lui Schram-Simu, într-o afacere de șantaj împotriva farmacistilor timișoreni aflătoare

actualmente în fața unui cabinet de instrucție.

Din experiența campaniilor noastre împotriva tâlharilor din finanțe, noi putem spune totuși ceva mai mult decât d. dr. Eugen Pop. Probabil că și d-sa știe — dar nu poate risca să declare acest lucru din postul pe care îl deține — că vina cea mare a stărilor triste de pe la administrațiile financiare este a... sfinților dela Ierusalim. Fiecare tâlhar de controlor, are câte o proptea în minister, sau câte o proptea politică.

Așa se face că mulți din-

În Ungaria și-a făcut apariția un nou Jak Spintecătorul

Ziarele budapestane relatează un caz straniu care s'a petrecut la Miskoltz, în Ungaria, Duminecă înainte de Crăciun.

Doi copii ai unei spălătorese Iulu și Adalbert Mide au fost ademeniți de un trecător în fața unei biserici, unde cei doi copii cerșeau.

Necunoscutul a mers un timp împreună cu amândoi copiii; iar, mai târziu i-a spus celui mai mic să aștepte în stradă căci fratele său mai mare, în etate de 13 ani, se va înapoiă imediat.

După un timp Mide cel mic înapoiindu-se în fața casei unde a intrat fratele său mai mare s'a împiedecat de cadavru fratelui său.

Trecătorii și poliția cari au venit la fața locului, au văzut fugind într-o stradă învecinată pe un om îmbrăcat în gris, care trebuie să fi fost ademenitorul și asasinul lui Mide.

Se crede că acest nou jak Spintecătorul ar fi un demont, evadat cu o noapte înainte dela ospiciul din Miskoltz.

Asasinarea lui Kirow

ar putea duce la un conflict armat între Soviete și Japonia?

Moscova. — Guvernul sovietic a luat hotărârea de-a face lumină deplină în cazul Kirow, dând publicității întreaga listă a celor implicați în această afacere. Nu vor fi cruțate nici chiar acele persoane cari au făcut sau fac parte din guvern.

Intrucât s'a constatat că desordinele provocate în ultimul timp de studenții din diferitele centre ale Ucrainei se datorează influențelor exercitate de profesorii adepți ai lui Trozky, guvernul sovietic pune aceste fapte în legătură cu asasinatul căruia i-a căzut victimă Kirow. Sancțiunile cari se vor aplica fiind de natură a provoca reacțiunea adepților lui Trozky, guvernul sovietic a luat măsurile necesare pen-

tru reprimarea eventualelor desordini.

Și pentru că se întrezărește și un conflict internațional, guvernele republicilor federale sovietice au ținut un consiliu în ziua întâi a Crăciunului, apoi o telegramă dictatorului Stalin, în care se arată că armatele sovietice depe granița răsăriteană sunt puse sub comanda generalului Blucher. În continuare se spune textual: „Dacă dușmanii (aluzia se face la japonezi n. r.) ar încerca să pătrundă pe teritoriul U. R. S. S., granițele țării ar dispărea, iar pentru desășurarea ostilităților se va alege teritoriul statelor dușmane. Noi știm, termină telegrama, că în momentul de față avem datorită de-a păstra praful de pușcă uscat“.

Germania oferă Franței neagresiune pe timp de 30 de ani

Cercurile politice berlineze cred a ști că, după plebiscitul din Șarre, guvernul german va propune celui francez încheierea unui pact de neagresiune pe timp de 30 de ani, pentru a se pune capăt

— măcar pentru acest timp — dușmăniei care datează de secole între cele două mari puteri.

Germania ar fi dispusă să încheie asemenea pacte cu toți vecinii săi, — așa cum a procedat și față de Polonia.

Se urmărește distrugerea școlii de arte frumoase din Timișoara

(Urmare din pag. I-a).

munca dezinteresată și păstrarea neîntinată a prestigiului lor ca profesori și artiști — societatea artelor frumoase, recte asociația Liuba-Stefănescu-Aurel Pop, a jurat umilire și, dacă se poate, moarte celor ce nu vor să se închine.

Nu e încă momentul, și poate nici n'ar fi interesant să relatăm amănunțit toate turpitudinile de care au dat dovadă „artiștii“ din dosul societății artelor frumoase, în lupta de cârtite pe care o duc împotriva școlii, despre care ei, în micimea lor de suflet și în meschineria lor de gheșeftari, cred că se pune de-acummezișul operațiilor lor artistice.

Din lanțul nesfârșit al lucrărilor oculte, e suficient să amintim că de Crăciun profesorii școlii de arte frumoase n'au primit decât o parte neînsemnată din salariile ce li se cuvin — iar soarta școlii e legată de apostila favorabilă sau nefavorabilă, pe care va binevoi s'o pună ilustrul I. D. Ștefănescu — domnul dela Sorbona — pe nu știu ce memoriu, pe care școala a fost constrânsă să-l întocmească acum nu demult.

Nu e revoc decât de un dram de înțelegere

Credem că autoritățile timișorene — primăria municipalității și prefectura — fac o greșeală de neiertat când se lasă influențate de trinitatea otrăvită Liuba-Stefănescu-Aurel Pop.

Slavă Domnului, titirezul dela școala de meserii, d. Liuba, a vândut ceva „pictură“ de a 3-sale, pe bani buni, și a mai intrat în diverse alte afaceri, unde desigur că iarși nu merge la pierdere.

Slavă Domnului, „sculptorul“ Aurel Pop dela Satu-Mare a luat cu ghioțura toate monumentele publice din Timișoara, câștigă și d-sa ce-

va bănuși și ne și face de basm, pentru că statui ca aceea a lui Vichentie Babeș nu credem să mai împodobescă străzile vreunui oraș din țară.

Domnul dela Sorbona? Păi, slavă Domnului, asta ne omoară săptămânal cu câte o conferință — și încă nu l-au luat timișoreni la goandă, cum l-au luat orădanii, și pe bună dreptate.

Acești domni să-și caute de gheșefturile lor, să vândă tablouri, să înceapă și să lase neterminate „construcții monumentale“, să facă statui, să țină conferințe, să vândă Grigoreștii, să facă ce poftesc dumneilor, dar să lase în pace școala de arte frumoase.

D. Sever Bocu și-a legat numele de aducerea școlii de arte frumoase dela Cluj la Timișoara.

Banatului îi place să creadă că d. Avram Imbroane — care, dacă vrea, e în măsură să poată azi ce a putut d. Sever Bocu ieri — își va lega numele de consolidarea acestei instituțiuni în Timișoara.

E nevoie numai de un dram de înțelegere și de bunăvoință.

Un singur lucru trebuie să se facă: gheșeftarii și impostorii trebuiesc dați la o parte — și lucrurile se aranjează dela sine.

Pentru că subvenția pe care o cere școala de arte frumoase e mai mică decât bugetul anual al unei simple școli primare...

Să ne fie rușine dacă nu punem la dispoziție o sumă atât de neînsemnată. Și să ne fie rușine dacă-i lăsăm pe profesorii dela școala de arte frumoase — artiști consacrați — la discreția unor politicieni cari se țin numai de combinații necurate și de afaceri veroase.

Așteptăm cuvântul d-lui Avram Imbroane.

Necesitatea unei severe anchete la abatorul din Arad

(Urmare din pag. III-a)

cu complicitatea — mai mare sau Al. Kiss. În consecință în abator s'ar tăia animale fără a se percepe taxele prevăzute de regulament, în așa fel că li se „ajustază“ vârsta: un porc trecut de 4 luni — și pentru tăierea căruia se percepe o taxă de 105 lei — e înregistrat ca fiind sub 4 luni, taxa reducându-se astfel la 25—30 lei.

Și pentru că directorul Al. Kiss ține să manipuleze singur banii incasați — contrar dispozițiilor regulamentului — e locul să ne întrebăm: ce scop urmărește?

Să vie ancheta!

Situația aceasta nu mai poate dăinui. Am arătat că la abator se percep supra-taxe, pentru „orele suplimentare“, iar banii aceștia ar trebui să se împartă între toți cei cari au lucrat în „orele suplimentare“, conform prevederilor regulamentului. Lucrurile se'ntâmplă invers: directorul Al. Kiss își reține 60 la sută din supra-taxe, re-

stul de 40 la sută îl ia medicul secundar, iar ceilalți cari și ei au lucrat, nu primesc nici o centimă. În felul acesta Al. Kiss realizează câștiguri de peste 12 mii lei lunar, în afară de leaia fixă și celelalte avantagii.

Deasemeni zvonurile compromițătoare cari circulă în oraș sunt a se controla de către o comisie de anchetă, pentru salvarea prestigiului instituției încăpută pe mâna lui Kiss.

Aducem aceste lucruri la cunoștința comisiei interimare, fiind convinși că se va ordona — în cel mai scurt timp posibil — o severă anchetă.

Cetiți și răspândiți

„ECOUL“